

LBRIS

We know
books

© Doina Hasneș-Ciurdariu
TOATE DREPTURILE DE EDITARE
ȘI DE TRADUCERE ALE ACESTEI CĂRȚI
APARTIN AUTOAREI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HASNEȘ-CIURDARIU, DOINA

Maria este Regina/ Doina Hasneș-Ciurdariu. - Câmpulung

Moldovenesc: Pre-Text, 2025

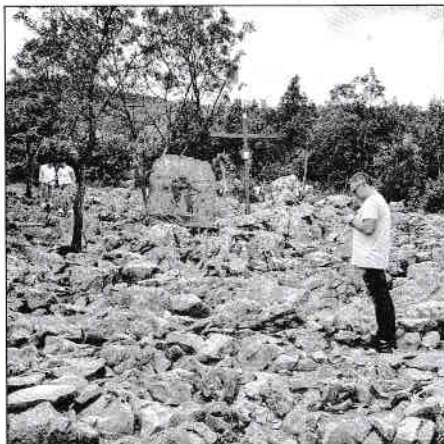
ISBN 978-606-8328-72-0

338.48

Doina Hasneș-Ciurdariu

**MARIA
ESTE REGINA**

Editura Pre-Text
2025

Cuprins

Cuvântul autoarei.....	7
Minunea Sfântului Nicolae.....	11
O experiență de neuitat!.....	21
Rugăciunea comunitară care ne salvează	29
Cunosc un om mai puternic decât Dumnezeu!.....	38
Canonizarea unui mare sfânt	47
Miracolul doctorilor fără de arginți	65
A iertat ceea ce era de neiertat	80
Convertirea prin iubire.....	91
Maria este Regina	108

rămas pasivă, ci din iubire pentru miri I-a arătat Fiului Ei că aveau nevoie de vin.

Le mulțumesc tuturor persoanelor care mi-au dat mărturiile lor, pentru ca Maria să fie și mai mult cunoscută și iubită aici în România, țară ocrotită de Preasfânta Fecioară, care este considerată „Grădina Maicii Domnului”.

Povestea continuă și lansez un apel la toți cei care au alte mărturii, căci nimic nu mișcă mai mult inimile decât întâmplările simple și adevărate, în care se relevă degetul lui Dumnezeu. Un har împărtășit aduce multe alte haruri!

Desigur, pentru confidențialitate, atunci când s-a dorit, am schimbat numele persoanelor și locația lor.

Mă rog Domnului pentru cititori, ca prin această carte, cu toții să ne împărtășim din întreaga savoare a Mariei, surprinsă în flagrantul delict al minunii, al Iubirii Sale Maternă. Sper să fie mai mult decât o carte: să fie un bilet pentru fericire și un îndemn pentru a ne schimba viața! Pentru că eu și cele peste 45 de milioane de pelerini de Medjugorje, știm cel mai bine, că Medjugorje este un Colț de Rai, în care, zilnic, din mii de piepturi se înalță spre Cer suspine și se coboară... Miracole!

Doina Hasneș-Ciurdariu

Minunea Sfântului Nicolae

Am să încep această carte cu frumosul cuvânt al lui Nicolae Steinhardt, monahul de la Rohia, convertit în temnițele comuniste la ortodoxie: „așezați literele ROMÂNIA în altă ordine. Ce iese? OM ÎN RAI. Asta înseamnă România! Să nu uitați asta niciodată”. Până la sfârșitul vieții sale, nu a conținit să spună asta pelerinilor care se încumetau să vină la Mănăstirea Rohia în acele cumplite vremuri ale prigoanei comuniste. De ce? Pentru că voia să-i încurajeze și să le transmită încrederea că nici un rău nu este veșnic și că soarta României și a românilor nu este scăpată de sub control și că se află în Măinile și Voința lui Dumnezeu.

Ei bine, astăzi aceeași încredere vreau s-o transmit și eu, că România este RAIUL cel mai sigur de pe pământ pentru noi românii. Nu aiurea, ci aici este locul nostru, unde vom fi mereu apărați de protecția Proniei Divine. Vedem că în toată lumea vremurile sunt nestatornice și pline de amenințări, lipsite de pace. Asistăm terfiiți la două războaie, cel din Ucraina și din Țara Sfântă, care nu dau semne că se vor termina prea curând, mai degrabă reprezintă riscul de-a se transforma într-un război regional, sau – Doamne ferește! – chiar mai rău. Și iată, de curând se anunță un nou posibil război, în America de Sud, între Venezuela și Guyana. În America de Sud mereu au avut loc războaie, unele atât de crâncene încât în urma lor au dispărut națiuni întregi! Se pare că, deși știința și tehnologia progresa, din păcate nu și omenirea.

Oamenii nu vor să învețe nimic, rămân în continuare orbiți de aceleași lucruri: puterea și banii... Oamenii de astăzi nu sunt mai lucizi ca cei de ieri. Istoria omenirii rămâne în continuare o permanentă greșeală, nu este istoria unui progres. Noi în Europa am trăit până de curând iluzia că istoria s-a oprit vreme de 30 de ani, câți au trecut de la căderea comunismului. Dar, azi vedem că a fost o iluzie... Și nu știm ce urmează...

Așa că este firesc să ne gândim că dacă Bunul Dumnezeu nu ne-ar fi salvat de fiecare dată de-a lungul istoriei din ghearele dușmanilor noștri, apoi de multe ori ne-am fi stins ca neam și am fi dispărut ca țară. Nimeni nu mai știe câte războaie au purtat Domnii români din Moldova și din Muntenia cu turcii, tătarii și alte neamuri migratoare și întotdeauna i-au biruit, ca prin minune, cu ajutorul lui Dumnezeu, al Maicii Domnului și al Sfinților Cerului.

Suntem în decembrie 2023. În Ajun de Moș Nicolae, Sfântul cel bun, milostiv și plin de iubire. Din pruncie îl iubesc pe Moș Nicolae. L-am așteptat mereu cu sfială și sfântă emoție și continui să o fac și astăzi... De fiecare dată îmi amintesc că într-un decembrie din anii '93 sau '94, pașii ne-au purtat în timp de post la Sfânta Mănăstire Sihăstria. Era frig și nu ne așteptam să-l găsim pe Părintele Ilie Cleopa pe veranda chiliei sale, vorbind cu pelerinii adunați în jur. Ne-am apropiat în vârful picioarelor. Părintele le vorbea despre Sfântul Nicolae și printr-un har special am prins mărturia părintelui despre o minune petrecută în timpul Primului Război Mondial. Părintele povestea cu lacrimi în ochi, despre minunea

auzită de la tatăl său care a participat la marele război. Nu m-am gândit niciodată că voi relata această minune, dar recent am găsit-o și în cartea „Viața părintelui Nicodim Mândiță”, volumul II, el însuși participant la primul război și, în contextul tulburărilor actuale, am decis s-o fac cunoscută și cititorilor mei.

– Dragii mei, în toamna târzie a anului 1916, când nemții au cucerit aproape toată țara noastră, de au mai rămas doar cinci județe neocupate din jurul Iașului, fiecare dintre noi își poate da seama ce jale mare era în țara noastră și cum se simțeau cei aflați sub ocupație străină. Chiar și în armată între soldați pătrunsese o jalnică descurajare și nimeni nu mai putea crede că vor mai pune pe fugă pe cotropitori ca altă dată. Absolut în toate bisericile din țara noastră se făceau slujbe cu privegheri de toată noaptea. Pe obrajii tuturor românilor erau doar lacrimi, lacrimi și iar lacrimi... Preasfințiții Arhierei au dat dispoziții credincioșilor creștini, ca în afară de bolnavi, femei lăuze și pruncii mici, să țină post până seara; iar seara să mănânce fără ulei și vin, iar petrecerile cu muzică și lăutari să fie interzise cu desăvârșire.

Era într-o zi a verii 1917, când un general, comandant al armatei germane, căutând să-și încurajeze trupele, le-a zis: „Astăzi după-masă ne vom bea cafeaua la Iași!”. Adică vor ajunge la biruința finală.

Dar, mânca-v-ar Raiul, Bunul Dumnezeu întotdeauna stă împotriva celor mândri, iar celor smeriți le dă har. În acest timp, armata germană a dat un atac la Mărășești și doar puțin mai avea să-i scoată pe ostașii români de pe poziții. Și, atunci s-a produs Miracolul:

deodată deasupra frontului a apărut Sfântul Nicolae înconjurat de un nor luminos și cu un omofor în mâini. Din acel moment toate focurile de armă și proiectilele care erau îndreptate de nemți spre ostașii români, au început să se întoarcă spre ei și-i nimiceau cumplit. În această situație, armata germană care din primele clipe l-a văzut pe Sfântul Nicolae, s-a umplut de groază și de panică și a dat bir cu fugiții... Iar îndurerații ostași români, privind cu multă evlavie spre Sfântul Nicolae cum îi ocrotește, au sunat alarma și ofițerii au dat ordin de contraatac. Ba i-au sculat din somn și pe ostașii români care nu de mult au fost scoși de pe poziție pentru a se reface, și așa cum se aflau, unii doar în cămașă și în izmană, au pus baioneta la armă, alergând cu îndârjire ca să alunge dușmanii de pe pământul sfânt al țării noastre. Și, ca altădată... i-au biruit!

Măi copii, vrednic a fost poporul nostru! Cu credință puternică în Dumnezeu, în Maica Domnului, în sfinți, mereu în post și rugăciune. Numai așa am biruit pe toți vrăjmașii, și pe cei dinafară și pe cei dinăuntru. Că Dumnezeu, pe cel cu credință curată, nu-l lasă. Să ne vedem cu toții în Rai! Amin!

Cred și astăzi în acest Miracol. Cred cu strășnicie că Maica Domnului și Sfinții Ei sunt mereu alături de noi. Desigur, părintele Cleopa n-a intrat în explicații istorice pentru a înțelege de ce a ajuns România și armata sa într-o situație atât de precară. Nici eu nu știam toate detaliile, istoria învățată în școli a fost mai mereu trucată și trunchiată. Învățasem doar despre momentele de mare glorie și despre succesele și realizările socialismului triumfător. Dar înțelegeam că dacă Sfântul Nicolae s-a

arătat atât de vizibil în mijlocul unei bătălii pe viață și pe moarte, lucrurile erau deosebit de grave, dramatice chiar.

Încerc așadar, să fac puțină lumină pentru cititorii mei și să ridic vâlul asupra unui crâmpei esențial din istoria noastră. Înainte de-a deveni Mare, România a ajuns pentru o vreme, în timpul Primului Război Mondial, mai mică decât a fost vreodată. După ce a intrat în 1916, după doi ani de neutralitate, în război alături de Antantă, România a ajuns foarte repede într-o situație dezastruoasă. Desigur, contextul istoric a fost decisiv în mare măsură și absolut deloc prielnic, dar și organizarea locală a fost extrem de deficitară. Cu o armată prost echipată, cu comandanții militari prost pregătiți și neadaptati progreselor militare, rămași tributari tacticilor de pe vremea Războiului de Independență din 1877-1878, cu lideri politici care confuzi, care corupți, România nu a reușit să facă față presiunii externe, în ciuda eroismului ostașilor săi. Repede a urmat, în zilele de 1-6 septembrie 1916, înfrângerea de la Turtucaia din sudul Dunării, în fața trupelor bulgaro-germane, care rămâne și astăzi cel mai dureros episod și cea mai rușinoasă înfrângere din istoria armatei române. Dintr-o armată de 39000 de militari, 160 de ofițeri și 7000 de soldați au fost uciși, iar 480 de ofițeri și 28500 de ostași au căzut prizonieri, dintre care doar foarte puțini au supraviețuit. O întreagă armată decimată.

România a pierdut teritoriu după teritoriu și a rămas îngrămadită în Moldova, păstrând doar cinci județe, atacată din toate părțile de dușmani, cu guvernul și Casa Regală părăsind în grabă capitala, pentru a se retrage

într-un lung și dureros refugiu la Iași, în pregătirea unei contraofensive la care puțini mai sperau.

Dacă mai era cineva care în acele momente de cumplită panică și derută spera cu adevărat că destinul potrivit poate fi schimbat, aceea era tânăra Regină Maria și Șeful Guvernului Ion I.C. Brătianu. Fără să ezite, Guvernul Brătianu s-a adresat aliaților tradiționali ai României și a cerut imperios Franței să trimită în România o Misiune Militară franceză, cu oameni temeinic pregătiți profesional, curajoși, pătrunși de simțul datoriei și cu o bogată experiență de luptă, care să reorganizeze în timp record armata română. Șeful Misiunii Militare franceze a fost desemnat Generalul Henri Mathias Berthelot, care se va dovedi omul providențial pentru România și un prieten devotat al românilor. El a avut un rol eminent în opera de reorganizare a forțelor de rezistență românești, care a condus la întărirea sentimentului independenței naționale și a încrederii în efortul de păstrare a României pe harta politică a Europei. Sosirea în toamna anului 1916 a Misiunii Militare franceze, care va rămâne timp de 18 luni pe frontul român al întregirii, a reprezentat cel mai important sprijin moral, politic și material pentru poporul român.

În paralel, Regina Maria, deși lovită și ea din toate părțile, la fel ca și țara – agasată de veșnicile probleme pe care i le făcea Carol, fiul cel mare, copleșită de chinul soldaților răniți pe front de care se îngrijea personal în spitale, iar mai apoi sfâșiată de suferința micuțului Principe Mircea, care avea să i se stingă în brațe, a găsit totuși puterea de a pune datoria de regină înaintea

suferinței de mamă. Ea a reușit să strângă în jurul ei toate resursele de energie și optimism necesare ultimei sfortări pentru întoarcerea situației de pe front. Oamenii pe care Regina a încercat să-i impună în fruntea treburilor țării în acele momente critice, au, astăzi, nume de mari bulevarde în București și prin țară: sunt marii eroi ai Primului Război Mondial.

Cu oameni mai potriviți în frunte, cu câteva decizii salutare ale Regelui Ferdinand și ale politicianilor din jurul său, cu o uriașă sfortare militară și cu sacrificii imense, România a întors în numai câteva luni o soartă care-i era complet potrivnică. Astfel, cu decizii politice și diplomatice strălucite și sub atenta grijă și susținerea Misiunii Franceze, armata română a biruit vitregiile de tot felul și invulnerabilă la propaganda bolșevică defetistă și în pofida dezangajării armatei ruse sub impactul Revoluției Bolșevice din 1917, s-a reorganizat exemplar și într-un timp record. Factorul principal al acestui proces complex a fost soldatul român „unul din miracolele acestui război”, după cum a declarat cu profundă admirație Generalul Berthelot. Marile bătălii de la Mărăști, Mărășești și Oituz din 1917 aveau să-l găsească pe General și pe membrii Misiunii sale alături de camarazii români, îndeplinindu-și datoria cu un curaj și devotament desăvârșit. Jertfa comună de sânge – română și franceză – va duce la Victoria astrală din istoria noastră și îi va așeza pe toți deopotrivă în Pantheonul eroilor Războiului pentru Întregire a României și a generației Marii Uniri a României.